

2. Ret til at meddele oplysninger («Meroffentlighed»).

Det forhold, at politi og anklagemyndighed ikke er forpligtet til at udlevere oplysninger fra en straffesag til udenforstående, indebærer ikke, at det i alle tilfælde vil være uberettiget for politi og anklagemyndighed – efter anmodning eller på eget initiativ – at videregive eller offentliggøre sådanne oplysninger.

Efter offentlighedslovens § 4, stk. 1, 2. pkt., kan en forvaltningsmyndighed således efter anmodning give aktindsigt i videre omfang end den er forpligtet til, medmindre andet følger af reglerne om tavshedspligt m.v. Det er også reglerne om tavshedspligt m.v., der sætter grænserne for, i hvilket omfang en forvaltningsmyndighed på eget initiativ er berettiget til at videregive/offentliggøre oplysninger f.eks. fra en straffesag.

De almindelige regler om tavshedspligt findes i forvaltningslovens § 27 og straffelovens § 152.

Efter forvaltningslovens § 27, stk. 1, har den, der virker inden for den offentlige forvaltning, tavshedspligt, jf. straffelovens § 152 og §§ 152 c–152 f, når en oplysning ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som fortrolig, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, herunder navnlig til forebyggelse, efterforskning og forfølgning af lovovertrædelser samt strafuldbyrdelse og beskyttelse af sigtede, vidner eller andre i sager om strafferetlig eller disciplinær forfølgning (nr. 3), eller til enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige eller interne, herunder økonomiske, forhold (nr. 6).

Oplysninger af den karakter, der er nævnt i forvaltningslovens § 28, stk. 1, om enkeltpersoners rent private forhold, herunder oplysninger om strafbare forhold, er fortrolige og dermed omfattet af tavshedspligten.

Det kan give anledning til tvivl, om oplysninger om strafbare forhold, der alene angår virksomheders rent erhvervsmaessige forhold, herunder f.eks. overtrædelse af konkurrencelovgivningen, også er omfattet af tavshedspligten. I et notat af 17. januar 1990 har Justitsministeriet antaget, at hvis der er tale om oplysninger om et individuelt strafansvar i anledning af overtrædelser begået i erhvervsforhold – i modsætning til et selskabsansvar – bør oplysningerne som udgangspunkt betragtes som fortrolige og der-

med undergivet tavshedspligt. Der kan i den forbindelse også henvises til John Vogter, Kommenteret Forvaltningslov, 3. udgave, 1999, side 498 f.

Det må på den baggrund antages, at oplysninger om overtrædelse af konkurrenceloven, der kan henføres til bestemte *enkeltpersoner eller personligt drevne virksomheder (enkeltmandsvirksomheder)*, er tavshedsbelagte.

Spørgsmålet om, i hvilket omfang tilsvarende oplysninger, der angår *selskaber m.v.*, ligeledes må anses som fortrolige, kan efter min opfattelse ikke anses for endeligt afklaret.

Som udgangspunkt må det formentlig antages, at sådanne oplysninger vedrørende selskaber og andre juridiske personer, ikke kan anses som fortrolige, jf. herved Justitsministeriets notat fra 1990 og John Vogter, a. st. Se også Gorm Toftegaard Nielsen, Straffesagens gang (2001), side 123.

Spørgsmålet er, om dette også gælder i en situation som den foreliggende, der ikke angår en særmyndigheds politianmeldelse af en enkeltstående konkret sag, men hvor der er tale om et sagskompleks omfattende ca. 350 el-installationsvirksomheder, hvoraf nogle er enkeltmandsvirksomheder, mens andre er organiseret i selskabsform, og hvor en skelnen mellem personligt drevne virksomheder og selskaber m.v. vil kunne indebære en forskelsbehandling inden for samme sagskompleks.

Jeg finder det på den baggrund tvivlsomt, om det uden videre kan lægges til grund, at navnet på selskaber, der har fået og eventuelt vedtaget bødeforelæg for overtrædelse af konkurrenceloven, ikke kan anses for omfattet af tavshedspligten. Er det nødvendigt at hemmeligholde navnet på selskabet af hensyn til efterforskningen og forfølgningen af den pågældende eller lignende overtrædelser, kan tavshedspligt i sådanne tilfælde følge af forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 3.

I relation til de oplysninger om strafbare forhold, der efter det foran anførte må anses som fortrolige, skal fremhæves, at det forhold, at en oplysning er fortrolig og dermed tavshedsbelagt, ikke er ensbetydende med, at videregivelse uden samtykke i intet tilfælde må ske. Den almindelige regel går ud på, at videregivelse af en fortrolig oplysning kan ske i det omfang, videregivelsen ikke er uberettiget.

Ved afgørelsen af, om en videregivelse uden samtykke vil være berettiget eller uberettiget, må der bl.a. tages hensyn til oplysningernes ka-